

Φίλιπ Λεβίν (1928)

Τὸ ξύπνισμα τοῦ ἀγγέλου

Σπουργίτια μαλώσανε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό
μας,
τριαντάφυλλα μπουμπουκίασαν, τὰ κλαδιά τῆς
κερασσιᾶς σκάσανε
φρωτιά καὶ νὰ ἡ ἀνοιξη

καταμεσίς σ' ἓνα κακὸ χειμῶνα.

"Ἐχουμε δγεί καλοί, εἶπε, ἔχουμε
ἀποφύγει τὰ χωράφια, φροντίζει

τὶς προσωπικὲς μας ὑποθέσεις χωρὶς παράπονο
κι αὐτὸ εἶναι σίγουρα ἡ ἀνταμοιβή μας.

"Ἐγὼ δὲν ἤμουν σίγουρος. "Τῆρχαν

σκληρὰ γκριζὰ σημάδια στὴν κοιλιὰ
τοῦ προκύνουνα μὲ τὴ δαχτυλιδωτὴ οὐρὰ πού
πέθανε
στὰ σκονιπῖδια, ὑπῆρχε ἄμμος

ἄσπρος σὰ γυαλὶ λειωμένο πού ἐπιπλέει
στὸ δάξο τοῦ ὑακίνθου,
ὑπῆρχε ἄμμος καὶ στὴν ἴδια μου τὴ γλώσσα

δταν ξύπνησα στὴ μία ἢ στὶς δύο
στὸ σκοτάδι, μὲ ρουθούνια φλογωμένα,
τὴ φωνή μου νὰ ρωτᾷ με κραυγές.

Δὲν κουνιόταν. "Ἐβαλα τὶς κρῦες μου παλάμες
στὰ ἱσχία τῆς καὶ τὴν κίνησα σιγαλὰ
"Ω, "Ω, "Ω, εἶπε μονάχα

ἀνάμεσα ἀπὸ σφιχτὰ, στεγνὰ χεῖλη. Σεγλι-
στροῦσε
μακριὰ μου. Φοδόμουν νὰ κοιτάξω
τὴ πυκνὰ φτερά τὴ σήκωναν

καὶ τὴ βγάξαν ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά μου
καὶ τὴ ζωή μου,
ἐνῶ ἡ φωνὴ τῆς σέρνονταν ἀκόμη "Ω, "Ω, "Ω,
σὰν ἔνδυμα νίκης.

Στὴν κόψη

Τ' ὄνομά μου εἶναι "Ἐντγκαρ Πόε καὶ γεν-
νήθηκα

Τὸ 1928 στὸ Μίτσιγκαν.

Κανεῖς δὲν ἔδωσε δεκάρα. "Ἡ χυλόσουπα πού
ἔτρωγα

Μὲ κράτησε ζωντανὸ, τίποτα δὲ μὲ ζέστανε,
"Ὅμως μεγάλωσα, σχεδὸν ὥς ἓνα κι ἑξέδο-
μήντα,

Καὶ τίποτα στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ ν' ἀλλάξει
τὸ δάρος μου.

"Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σὲ κοίταξα,

"Ἐκεῖ στὸ γραφεῖο, μολύδι ἰσορροπημένο κι
ἔτοιμο,

"Ἡ στὸ δημόσιο δρόμο δταν προχωροῦσες
μυρὸς.

Δὲν ἔγραφα· σὲ κοίταξα νὰ κοιτάξεις τ' ἄστρο
Πιστεύοντας πὼς ὁ τροχὸς τῆς μοίρας εἶναι
σταθερὸς.

Σ' εἶδα νὰ σηκώνεσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ νὰ
πλαγιάζεις.

Σ' ἄκουσα νὰ ψεύδεσαι, ἀκόμη καὶ στὴν κόρη
σου.

Δὲν ἔγραφα, γιατί εἶμαι ὁ "Ἐντγκαρ Πόε,
"Ὁ "Ἐντγκαρ, ὁ τρελὸς, ὁ μεθυσμένος, ὁ ἄ-
σοφος,

"Ὅμως ὁ "Ἐντγκαρ πού περιμένει στὴν κόψη
τοῦ γέλιου,

Καὶ τίποτα δὲν εἶναι πού νὰ μὴν ξέρει
Αὐτὸς πού τὸ χαρτί του εἶναι πὺ ἀγραφο ἀπ'
τοὺς οὐρανούς πού βρέχουν.

Τὸ ἄλογο

γιά τὸν "Ἰταίρο Καθαμότο, ἀνθρωπιστὴ, πού
ἐπέζησε ἀπ' τὴ Χιροσίμα.

Μίλησαν γιὰ τὸ ἄλογο ζωντανὸ
χωρὶς δέρμα, γυμνὸ, ἄτριχο,
δίχως μάτια κι ἀφτιά, νὰ ζητᾷ
τὸ χᾶδι τοῦ σταυλῖτη.
Ντουμεζίστε το, εἶπε κάποιος, μὰ αὐτοὶ
τ' ἄφησαν νὰ φύγει χτυπώντας πάνω
σὲ κουρελιασμένους τοίχους, πολτοποιώντας τὸ
μακρὸ
κρανίο του ἀπὸ τὰ κουτουλητὰ, καθὼς δὲν
ἔβρισκε πέρασμα
ἐκεῖ πού σιδερένιοι φράχτες δίδωναν στὸ
δρόμο καὶ ποδιῶτα γυρνοῦσαν
σὰν ἐρωτηματικά.

"Ἄλλοι τὸ σκάσαν καὶ
ἄλλοι κάθισαν χάμω. Τὸ ποτάμι καϊγόταν
ὅλη κείνὴ τὴ μέρα κι ὥς μέσα στὴ
νύχτα, οἱ πέτρες στέναξαν μιὰ στιγμὴ
κι ἔμειναν ἥσυχες, κι ὁ ἥσκιος
τοῦ χειροῦ ἐνὸς ἀνθρώπου μῆτρε
σ' ἓνα φύλλο.

Τὸ ἄσπρο ἄλογο δὲν ξαναγύρισε
ποτέ, κι ἀργότερα δοῖχαν
τὸ σταυλῖτη, ἡ ράχη του κουρελιασμένη
ἀπὸ μιὰ ὀπλή, τὸ στόμα του ἀνοιγμένο
γύρο ἀπὸ μιὰ κραυγὴ πού δὲν ἄκουσε κανεῖς.

Μίλησαν γιὰ τὸ ἄλογο πάλι
καὶ πάλι τὰ στόματά τους ἀνοίγαν
σὰν τὰ βράγχια τοῦ ψαριοῦ πού πιάστηκε
πάνω ἀπ' τὸ νερὸ.

Βουήσια λουλούδια
τινάχτηκαν ἀπ' τοὺς κόκκινους λασπότοιχους,
καὶ
εἶπαν νὰ μιὰ καινούργια ζωὴ.

Τζαίμης Ντίκεϋ (1928)

Ὁ οὐρανὸς τῶν ζώων

"Ἐδῶ εἶναι. Τὰ ἥρεμα μάτια ἀνοιχτά.

"Ἀν ἔξησαν σὲ δάσος

Εἶναι δάσος.

"Ἀν ἔξησαν σὲ κάμπος

Εἶναι χορτάρι πού κυλιέται

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους αἰώνια.

Ἐνῶ δὲν ἔχουνε ψυχὴ, ἔφτασαν,
Πάντως, πέρ' ἀπὸ τὴν ἀντίληψή τους.
Τὰ ἔνστικτὰ τους πλήρως ἀνθίζουν
Καὶ ὑφώνονται
Τὰ ἥρεμα μάτια ἀνοιχτά.

Γιὰ νὰ τοὺς ταιριάζει, τὸ τοπίο ἀλλάζει,
Ξεπερνώντας, ἀπελπισμένα
Ξεπερνώντας αὐτὸ πού ἀπαιτεῖται:
Τὸ πιδ πλούσιο δάσος,
Τὸ πιδ βαθὺ χωράφι.

Γιὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ,
Δὲν ἦταν δυνατό νὰ εἶναι ὁ τόπος
Ποὺ εἶναι, χωρὶς αἷμα.
Αὐτὰ κυνηγοῦν, ὅπως ἔκαμαν πρὶν
Μὰ μὲ νύχια καὶ δόντια ἀνεπτυγμένα τέλεια,

Πιδ θανάσιμα ἀπ' ὅσο μποροῦν νὰ πιστέψουν.
Ζυγώνουν πιδ σιωπηλὰ,
Καὶ ξαρώνουν στὰ μέλη τῶν δέντρων,
Καὶ τὸ κατέδασμά τους
Πάνω στὴ λαμπερὴ πλάτη τῆς λείας τους

Μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ χρόνια
Μέσα σὲ ἡγεμονικὴ πλὴσὺς χαρᾶς.
Κι αὐτὰ πού κυνηγιῶνται
Τὸ ξέρουν σὰ ζωὴ τους,
Ἀνταμοιβὴ τους: νὰ περπατοῦν

Κάτω ἀπὸ τέτοια δέντρα μὲ πλήρη γνώση
Τοῦ τί θρῖσκειται σὲ δόξα ἀπὸ πάνω τους,
Καὶ νὰ μὴ νιώθουν φόβο,
Μὰ ἀποδοχὴ, συμμόρφωση.
Ὁλοκληρώνοντας τὸν ἑαυτὸ τους δίχως πόνο

Στὸ κέντρο τοῦ κύκλου,
Τρέμουν, περπατοῦν
Κάτω ἀπ' τὸ δέντρο,
Πέφτουν, ξεσχίζονται,
Σηκώνονται, περπατοῦν πάλι.

Νταϊή6 Ἔττερ (1928)

Τὸ κόκκινο γυμνὸ

Ὅταν δὲν ἔχω καθόλου μπλέ, χρησιμοποιῶ
κόκκινο

Πάμπλο Πικάσσο

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Παίρνοντας γουλιὲς κόκκινο κρασί ἀπὸ ἓνα
ποτήρι
τὸ γυμνὸ κορίτσι πάει στὸ παράθυρο.

Ὁ ἥλιος δύει. Ἀλικες παπαροῦνες. Αἱμα-
τόριζα.

Ρόδια στὸ μάκρος ἐνὸς τοῦβλινου τοίχου:
τὰ κοκκινισμένα πρόσωπα γέρον κηπουρῶν.

Κάτω ἀπ' τὰ κρύα φραουλένια ἀστέρια,
βαθυκόκκινα μάτια ἐτοιμοθάνατων ζώων.

Ὅνειρο κερασίων καὶ κόκκινων.

Τὸ ρουμπινένιο φεγγάρι γλιστράει ἀνάμεσα
ἀπὸ
γυμνοὺς μηροὺς ἀπὸ γρανάτη καὶ ροδόξυλο.

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Ντόναλντ Χῶλλ (1928)

Οἱ σύζυγοι

Ἄν ἔλεγα, «Μικρὲς σύζυγοι,
κλεισμένες στὰ σκοτεινὰ σας
σπίτια, ἓνας πελώριος
τιγροόχρινος σκίζει
τὴ στέγη κάθε σπιτιοῦ

μὲς στὴ νύχτα καὶ ταιριάζει
τὸ φεγγάρι μαζί του
κι ἀποτραβιέται μόνο
ἀκριβῶς τὴν αὐγὴ»,
θὰ χαμογελοῦσατε

καὶ θὰ σκεφτόσαστε λαμπρὰ
λουλούδια καὶ θὰ ξεχνούσατε
τὸ χρῆμα καὶ τὰ ψῶνια,
ὅμως ἂν συνέχιζα, «Βλέπω
τοὺς κρῖνους σας νὰ μεγαλώνουν

μονάχα στὸν εὐτυχισμένο μου ὕπνο,
γιατί κήπους δὲ φτειαίσατε
στὰ τετράγωνα τῶν σπιτιῶν σας
γιὰ λουλούδια πού ἔρχονται
μέσα στὴ μαύρη νύχτα»,

θ' ἀρχίζατε ξαφνικὰ
νὰ κλαῖτε ἢ θὰ παίρνατε ἓνα διδύο
ἢ θὰ περπατούσατε μονάχες
γιὰ πολὺ
πάνω στ' ἄσπρα πεζοδρόμια.

Ἄνν Σέξτον (1928)

Τὰ θρύα τοῦ δέρματός του

Τὰ νέα κορίτσια στὴν παλιά
Ἀραβία συχνὰ θάβονταν ζων-
τανὰ κοντὰ στὸ κέντρο πατέρα
τους, προφανῶς σὰν θυσία στὶς
θεᾶς τῆς φυλῆς...

Χάρολντ Φέλντμαν, «Παιδιά τῆς
Ἑρήμου», «Ψυχανάλυση καὶ
Ψυχαναλυτικὴ Ἐπιθεώρη-
ση», Φθινόπωρο 1958

Μόνο ἔκρεπε
νὰ χαμογελοῦμε καὶ νὰ μένουμε ἥσυχες,
νὰ ἴμαστε ξαπλωμένες κοντὰ του
καὶ ν' ἀναπαύομαστε γιὰ λίγο,